

kes at tale offentlig i hele Styrelsens Navn, ja endnu mere, at lægge Foreningens gamle Kurs om, det smigrede mig over al Beskrivelse.

Men nu véd altsaa Frk. Lund Jakobsen, at saaledes er det ikke, og jeg haaber, at hun og andre ængstede Sjæle vil falde til Ro efter Redaktionens korrekte og værdige Svar og muligvis lade Tæppet gaa ned for det truende Fremtidsperspektiv, hun i sin Artikel oprullede for Dansk Kvinde-samfund under den formodede nye Kurs. — G. L. løber Landet rundt og snakker som hun har Forstand til, men Dansk Kvinde-samfund beholder sine Mænd og sine unge og sine forventede Arbejds-kvinder.

Det kunde altsaa synes unødvendig at spilde flere Ord paa Spørgsmaalet: Hvor styrer vi hen? siden Redaktionen har svaret paa Fællesstyrelsens Vegne: »Vi styrer mellem de partipolitiske Skær«.

Men var det Svaret, Frk. Lund Jakobsen havde ventet? Havde ikke hendes Spørgsmaal en dobbelt Bund: Med eller mod Partierne?

Frk. Lund Jakobsen kan ikke lide min Situationsplan, hun mener, den er vildledende. Hun kender en hel Mængde Mænd af alle Partier, som gerne vil give os Kvinder politisk Valgret, og synes det er ubillig, jeg kalder dem vore Modstandere, og hun kender omvendt en hel Mængde Kvinder, som slet ikke vil have Valgret; og synes det er Overdrivelse at kalde dem vore Venner. — Det gaar mig akkurat paa samme Maade. Men jeg kender ogsaa en hel Mængde Mænd af den formueprivilegerede Overklasse, som kun ønsker at blive af med deres Privilegium, og jeg kender ikke saa faa af den upriviligerede Underklasse, som er lige glade i al Politik og alle Reformer; men ikke desto mindre tvivler jeg om, at Frk. Lund Jakobsen vil benægte, at mellem denne Overklasse og denne Underklasse løber der en skillende Linje »rød som den blodige Uret selv osv.«

Og ganske paa samme Maade med Mænd og Kvinder. Saa længe Lovgivningsmagten udelukkende er lagt i de førstes Hænder, løber der mellem dem og de sidste, uanset al gensidig Velvilje, en skillende Linje, »rød som den blodige osv.«

Jeg kunde forstaa, om enkelte Mænd havde ondt ved at se denne Linje, men at der er Kvinder, som ogsaa har det, foruroliger mig næsten.

Det er nemlig efter min — altsaa ganske private — Mening en af Kvindesagens vigtigste og vanskeligste Opgaver i dette Øjeblik at holde disse to lige uretfærdige Skillelinjer ude fra hinanden, thi sker det, at de krydses, løber Dansk Kvinde-samfunds Skude med det samme ind paa et af de saa frygtede partipolitiske Skær.

Frk. Lund Jakobsen, som synes at nære større Interesse for Partierne end jeg, burde vide, hvor meget de rene Linjers Politik her betyder, og hun burde kunne overføre denne Politik ogsaa paa Kvindebevægelsen.

Thi hvor forvirres ikke Linjerne for ens Øje, naar man hører hende sige, at det er Kvinderne, som i det væsentlige skal bygge Broen over Skellet mellem Kvinde og Mand. — Vi kan agitere og dygtiggøre os og ofre paa vor Sag, saa meget vi vil, — før Mændene bliver enige om, at nu skal Broen bygges, slipper vi ikke over, thi: — med Lov skal man Bro bygge — og det er Mændene, dem paa den anden Side, som skriver Loven.

Kvindernes politiske Valgret har nu saa mange Tilhængere i begge Ting og indenfor alle Partier, at Broen kan slaas, hvad Dag det skal være, hvis Mændene vil vise den samme Interesse og Offervillighed, som Frk. Lund Jakobsen anbefaler Kvinderne saa varmt at vise. Thi det er ikke vor manglende Dygtighed eller Mod eller Offervilje, som skiller os fra den politiske Valgret i Øjeblikket, men Partiernes modstridende Interesser, derfor forholder det sig, som jeg i en af mine udgivne Taler har sagt: »Ikke de enkelte Medlemmer, men Partierne er det, som er vore Modstandere.«

Hvad Kvindernes personlige Dygtiggørelse angaar, saa kan Frk. Lund Jakobsens Formaninger i saa Henseende umulig have Adresse til mig, som til Dato ikke har holdt en Tale, som ikke har været spækket med ganske de samme Formaninger.

Frk. Lund Jakobsen har gjort mig den Ære at læse min Tale: Floden, og anvender et Citat deraf, hun burde have mærket sig og citeret ogsaa Slutningsordene af dette Foredrag, som henvendt til Mændene siger: »Sammen gaar vi (Kvinderne) mod Havet, men i Havet der mødes vi med Jer«.

For disse Ord og for dette Foredrag har jeg modtaget saa mange Beviser paa Forstaaelse netop af Mænd, at jeg uden Be-